

Sygn. akt VI Ka 80/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Andrzej Żuk(spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SR del. do SO Jarosław Staszkiewicz

Protokolant Sylwia Sarnecka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lwówku Śląskim A. K.

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2018 r.

sprawy skazanego **M. S.** ur. (...) w L.

s. J., M. z domu C.

o wyrok łączny

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim

z dnia 8 listopada 2017 r. sygn. akt II K 320/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec skazanego M. S. w ten sposób, że obniża wymiar kary łącznej do 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 80/18

UZASADNIENIE

M. S. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Lwówku Śląskim z dnia 5 lutego 2014r. sygn. akt VII K 760/13 za przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 11.09.2013r., za które orzeczono karę 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 10 zł;

II. Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 13 marca 2013r. sygn. akt II K 714/13 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 09.09.2013r., za które orzeczono karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym

zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 20 września 2016 r. (sygn. akt II Ko 1152/15);

III. Sądu Rejonowego w Złotorzy z dnia 26 sierpnia 2015r. (sygn. akt II K 283/15):

- za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 12 maja 2015r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i karę 40 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 10 zł ;

- za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w dniu 12 maja 2015r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

za które to czyny orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 13 października 2016 r. (sygn. akt II Ko 651/16);

IV. Sądu Rejonowego w Złotorzy z dnia 15 lutego 2016r. (sygn. akt II K 571/15) za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. popełnionych w okresie od 4 września 2015r. do 4 grudnia 2015 r. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, która to kara dotąd nie została wykonana;

V. Sądu Rejonowego w Złotorzy z dnia 28 lipca 2016r. (sygn. akt II K 288/16):

- za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. popełnionych w nocy z 21 na 22 marca 2016r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w okresie od 19 marca 2016r. do 29 marca 2016r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

za które to czyny orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;

VI. Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 8 września 2016r. (sygn. akt II K 287/16):

- za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. popełnione w dniu 2 kwietnia 2016 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. popełnionych w dniu 2 kwietnia 2016 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

za które to czyny orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VII. Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10 października 2016r. (sygn. akt II K 684/16):

- za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. popełnionych w okresie od 15 lutego 2016 r. do 19 lutego 2016 r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

- za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. popełnionych w okresie od 20 stycznia 2016 r. do 20 lutego 2016 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

za które to czyny orzeczono karę łączną 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 24 listopada 2016r. sygn. akt II K 365/16 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w nocy z 09 na 10.02.2016r., za które orzeczono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności , którą to karę skazany będzie odbywał w okresie od dnia 21.03.2018r. do dnia 15.11.2018r. z zaliczeniem na jej poczet okresu od dnia 10.02.2016r. do dnia 11.02.2016r.;

IX. Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 25 lipca 2017 r. (sygn. akt II K 45/17):

- za czyn z art. 270 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- za ciąg przestępstw z art. 244 k.k. popełnionych w dniach 24.08.2016 r. i 02.09.2016 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

za które to czyny orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim wyrokiem łącznym z dnia 8 listopada 2017 r. /sygn. akt II K 320/17/:

I. na podstawie art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. połączył skazanemu M. S. wyroki:

- Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 13 marca 2014 r. sygn. akt II K 714/13 opisany w pkt II części wstępnej wyroku,

- Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 26 sierpnia 2015 r. sygn. akt II K 283/15 opisany w pkt III części wstępnej wyroku,

- Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 15 lutego 2016r. sygn. akt II K 571/15 opisany w pkt IV części wstępnej wyroku,

- Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 28 lipca 2016r. sygn. akt II K 288/16 opisany w pkt V części wstępnej wyroku,

- Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 8 września 2016r. sygn. akt II K 287/16 opisany w pkt VI części wstępnej wyroku,

- Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10 października 2016r. sygn. akt II K 684/16 opisany w pkt VII części wstępnej wyroku,

- Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 24 listopada 2016r. sygn. akt II K 365/16 opisany w pkt VIII części wstępnej wyroku

- Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 25 lipca 2017r. sygn. akt II K 45/17 opisany w pkt IX części wstępnej wyroku

i wymierzył skazanemu M. S. karę łączną 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej okres odbycia kary w sprawie o sygn. II K 283/15 od dnia 21.03.2017r. do dnia 08.11.2017r. oraz okresy zatrzymania w sprawach II K 365/16 od dnia 10.02.2016r. do dnia 11.02.2016r. tj. 1 dzień, w sprawie o sygn. akt II K 287/16 okres od dnia 06.04.2016r. do dnia 07.04.2016r. tj. 2 dni i w sprawie II K 288/16 dzień 12.04.2016 r.;

II. na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie w pozostałej części umorzył;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary i powołując się na przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy względem okoliczności strony podmiotowej i przedmiotowej popełnionych przez skazanego czynów, co jawi się jako efekt błędu w ustaleniach faktycznych obranych za podstawę orzeczenia polegającego na:

- wadliwym przyjęciu, iż wobec osoby skazanego, dopóki przebywał on na wolności jak i po osadzeniu nie osiągnięto dotychczas celów wychowawczych i wdrożeniowych postępowania karnego, podczas gdy z treści zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż M. S. funkcjonuje prawidłowo w warunkach zakładu karnego, krytycznie odnosi się do popełnionych przez siebie występków, uzyskuje dobre efekty w zakresie prowadzonych wobec niego oddziaływań terapeutycznych i deklaruje wolę wywiązania się z zobowiązań wynikających z podlegających łączeniu orzeczeń oraz wolę sprawowania opieki nad niepełnosprawnym członkiem rodziny, przy czym co istotne, sam przed osadzenie podjął

się terapii uzależnień, która odbywał przez około 6 miesięcy, a która to została przerwana osadzeniem go w związanym z zatrzymaniem go w ośrodku terapeutycznym, gdzie kontynuował programowo podjęte leczenie,

- wymierzeniu kary nieodpowiadającej dyrektywom wymiaru kary łącznej oraz nieuwzględnieniu w należyтым stopniu okoliczności dotyczących osoby skazanego, a mających wpływ na ograniczenie wysokości przedmiotowej kary łącznej, ponadto w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wyraźnie wskazuje, iż wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w znacznie niższym wymiarze, opartej na zasadzie zbliżonej do całkowitej absorpcji będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary.

Stawiając ten zarzut, obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec skazanego kary łącznej w wymiarze nieprzekraczającym dolnych granic ustawowego zagrożenia przewidzianych przez przepis art. 86 § 1 k.k. na zasadzie zbliżonej do zasady absorpcji,

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz skazanego kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego – według norm przepisanych,

- zwolnienie skazanego – na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania odwoławczego – całości.

Sąd Okręgowy zważył,co następuje :

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie. Wniosek o wymierzenie kary łącznej na zasadzie zbliżonej do zasady absorpcji był jednak zbyt daleko idący.

Skarżący nie kwestionował ustaleń faktycznych dotyczących przesłanek połączenia kar wymierzonych skazanemu, ani też podstawy prawnej orzeczonej kary łącznej. Nie podważał w szczególności zasadności zastosowania wobec skazanego przepisów dotyczących kary łącznej obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 r., które uzasadniały połączenie niemal wszystkich kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego. Sąd Okręgowy w tym zakresie akceptuje w pełni rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku.

Apelacja obrońcy skazanego skierowana została wyłącznie przeciwko rozstrzygnięciu o karze. Tylko w tym zakresie kwestionował poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne. Ten jednak zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. Apelujący podkreślał pozytywne zmiany w zachowaniu skazanego już po zapadnięciu przeciwko niemu wyroków skazujących. Zwrócił uwagę na podjęcie przez niego leczenia odwykowego, prawidłowe funkcjonowanie w warunkach zakładu karnego, krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, wolę wywiązania się z zobowiązań wynikających z wyroków skazujących. To wszystko ma świadczyć, że wobec skazanego osiągnięto już cele wychowawcze i wdrożeniowe postępowania karnego, natomiast odmienna ocena Sądu Rejonowego nie jest zasadna. Z takim jednak stwierdzeniem nie sposób się zgodzić. Fakt, że w czasie odbywania kary pozbawienia wolności M. S. zachowuje się poprawnie, że realizuje zadania resocjalizacyjne, w żaden sposób nie świadczy o tym, że cele kary zostały już osiągnięte. Zdecydowanie przemawia przeciwko temu krótki czas pobytu w zakładzie karnym – niespełna 1/5 sumy orzeczonych kar. Oczywiście ze zgromadzonych dokumentów wynika, że skazany podjął starania o zmianę swojego trybu życia. Rzeczywiście rozpoczął terapię odwykową, wyraża się krytycznie o swoich czynach przestępczych, deklaruje wolę zmiany swojego postępowania w przyszłości. Jego funkcjonowanie w warunkach izolacji jest co do zasady prawidłowe (choć był jeden raz karany dyscyplinarnie za zniszczenie mienia. To wszystko jednak z całą pewnością nie jest wystarczające, by podzielić z obrońcą wniosek o osiągnięciu celów wychowawczych i zapobiegawczych kary, a co najwyżej można przyjąć, że proces resocjalizacji przebiega w dobrym kierunku i w przyszłości powinien przynieść pożądaný efekt. W tym zatem zakresie nie można podzielić zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd I instancji zwracał zresztą uwagę na wnioski wypływające z opinii o skazanym, przytaczał jej treść w pisemnym uzasadnieniu wyroku, z którego wynika, że przy wymiarze kary uwzględniał Sąd pozytywne informacje z opinii o skazanym.

Zachowanie skazanego po popełnieniu przestępstw i po wydaniu przeciw niemu wyroków, w czasie wykonywania kar pozbawienia wolności ma znaczenie dla wymiaru kary łącznej, jednak nie jest to jedyna jej przesłanka. Sąd musi zważyć przy wydawaniu wyroku łącznego oprócz okoliczności podmiotowych dotyczących osoby skazanego, także okoliczności przedmiotowe dotyczące jego przestępczej działalności. Nie jest to też postępowanie ułaskawieniowe, gdy okoliczności dotyczące zachowania skazanego, zmiany w jego życiu po popełnieniu przestępstwa, jego aktualna postawa, plany i zamiary mają wiodące znaczenie. Przy określaniu wymiaru kary łącznej istotne są kryminalne zaszczości, liczba popełnionych przestępstw i podlegających łączeniu kar, ich charakter oraz rodzaj przestępstw, za które były wymierzane, czasokres przestępczej działalności.

Zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a k.k. obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, które to przepisy zostały zastosowane przez Sąd Rejonowy, orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Trzeba mieć w szczególności na uwadze, że jest ona swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym), tym samym jej surowość powinna wzrastać wraz z liczbą popełnionych przez sprawcę przestępstw. Stanowi to wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również nieopłacalności przestępczej działalności (zob. M. Szewczyk, Glosa do uchwały SN z 20.1.2005 r., I KZP 30/04, OSP 2005, Nr 9, poz. 102; zob. także wyrok SA w Warszawie z 12.7.2000 r., II AKA 171/00, OSA 2001, Nr 2, poz. 5; wyrok SA w Łodzi z 20.9.2001 r., II AKA 154/01, KZS 2002, Nr 12, poz. 70). Sąd nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, ale musi rozważyć przedmiotowo - podmiotowy związek między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu. Im bardziej jest on ścisły, w tym większym stopniu powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. Kara łączna nie jest jednak sposobem na premię dla sprawcy większej liczby przestępstw. Ma stanowić całościową ocenę jego zachowań, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny. Nie ma ona służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popełnienie większej liczby przestępstw zdecydowane uzasadnia odstępstwo od absorpcji kar.

Autor apelacji nie wykazał skutecznie, że istotnie skazany zasługiwał na zastosowanie wobec niego zasady absorpcji, względnie asperacji ale jak najkorzystniejszej dla skazanego. Zasadnie jednak wskazał, że orzeczona kara – nawet przy uwzględnieniu okoliczności niekorzystnych dla skazanego – jest nadmiernie surowa. Podniesiony zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności skutkować musiał zmianą zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

Jak już wyżej wskazano kara łączna stanowi swego rodzaju podsumowanie przestępczej działalności. W przypadku M. S. wypływające z tego wnioski nie są dla niego korzystne. Łączeniu podlegało 8 kar, wśród nich były aż cztery kary łączne. W dodatku niektóre z kar były przekazane za ciągi przestępstw. Skazany nie zmienił swojego postępowania mimo orzekanych kolejnych wyroków. Czasokres jego przestępstw to aż 3 lata (z uwzględnieniem skazania pierwszego nieobjętego wyrokiem łącznym), przy czym wyrok łączny dotyczył kar orzekanych za przestępstwa popełnione na przestrzeni niespełna półtora roku. Dowodzi to zdecydowanie tego, że M. S. jest przestępcą niepoprawnym, lekceważącym zasady prawa i funkcjonowania w społeczeństwie. Słusznie Sąd Rejonowy to wszystko uznał za przemawiające za wyższym wymiarem kary łącznej. Nie mogła być z tego powodu ona orzeczona w dolnych granicach wyznaczonych przez przepis art. 86 § 1 k.k. W okolicznościach przedmiotowej sprawy jednak można też dostrzec okoliczności dla skazanego korzystne, tj. jego zachowanie przed i w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Niezasadnie Sąd I instancji pominął przy orzekaniu rodzaj i wymiar kar jednostkowych oraz charakter czynów, za które były wymierzane. Nie budzi bowiem żadnych wątpliwości, że popełniane przez skazanego występki nie nosiły w sobie szczególnie wysokiego stopnia społecznej szkodliwości. Orzekane za nie kary – nawet po uwzględnieniu uprzedniej karalności – mieściły się w pobliżu dolnych granic zagrożenia ustawowego. Niektóre z nich początkowo były karami z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Jedna z kar podlegających łączeniu to kara ograniczenia wolności. Najwyższą z kar (wyznaczająca dolną granicę dla wymiaru kary łącznej) była kara 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności, która też była karą łączną orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10

października 2016 r. (sygn. akt II K 684/16). Bliskość czasowa popełnianych przestępstw uzasadniała w razie objęcia czynów jednym postępowaniem pozwalając kwalifikować je jako ciągi przestępstw, albowiem większość z przypisanych czynów to występku z art. 278 § 1 k.k. lub art. 279 § 1 k.k. Wydaje się, że w razie objęcia wszystkich czynów jednym postępowaniem, orzeczona w nim kara byłaby wyraźnie niższa niż 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tych okoliczności Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę.

Skoro więc w sprawie istniały okoliczności (wcale nie mało znaczące) przemawiające za zastosowaniem zasady absorpcji, to nawet mimo liczby przestępstw, kar podlegających łączeniu oraz okresu przestępczej działalności, kara łączna nie musiała być określana w sposób bliższy zasadzie kumulacji. Mogła być określona w granicach od 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności do 8 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Kara 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie tylko bardzo wyraźnie wykracza ponad dolną granicę, ale również istotnie przewyższa wysokości „połowę” granic (5 lat pozbawienia wolności). Kary jednostkowe orzekane były przeciwko skazanemu w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, wśród przypisanych mu przestępstw brak tych z użyciem przemocy, dominują czyny przeciwko mieniu (i to niedużej wartości). Nie było więc powodów, by karę łączną zbliżyć do kumulacji a nie absorpcji.

Sąd Rejonowy wykorzystał zasadę aspiracji i Sąd Odwoławczy w pełni się z tym zgadza. Przyznał on jednak przeważające znaczenie okolicznościom obciążającym, a zatem tym przemawiającym za kumulacją kar, podczas gdy przesłanki absorpcji kar wcale nie były błahе, nieistotne. Skutkowało to orzeczeniem kary nazbyt wysokiej, która w okolicznościach sprawy jest niewspółmiernie surową i skutkującą zbyt długą mimo wszystko izolacją skazanego. Wniosek taki jest podyktowany związkiem przedmiotowo-podmiotowym i czasowym poszczególnych czynów oraz innymi okolicznościami mającymi wpływ na wymiar kary łącznej, których Sąd Rejonowy nie analizował należycie (przynajmniej brak tego w pisemnym uzasadnieniu wyroku).

Współistnienie okoliczności dla skazanego niekorzystnych i korzystnych, zbliżone ich znaczenie uzasadniały zachowanie stosownej proporcji w stosunku do obu granic kary łącznej. Skoro jednak w postawie skazanego można dostrzec przejawy pozytywnej zmiany, pojawiły się one jeszcze zanim rozpoczął odbywanie kary pozbawienia wolności (podjęta terapia), to orzeczona kara powinna być jednak „przesunięta” w kierunku granicy dolnej. M. S. jest wprawdzie sprawcą niepoprawnym, jednak nie popełnia ciężkich przestępstw. W tych okolicznościach za karę łączną adekwatną i sprawiedliwą, spełniającą dyrektywy określone w art. 85a k.k. oraz uwzględniającą wszystkie okoliczności przemawiające bądź za kumulacją, bądź za absorpcją kar, Sąd Okręgowy uznał karę niższą od orzeczonej przez Sąd Rejonowy. Wymiar jej ukształtował na 4 lata pozbawienia wolności. Jest ona bliższa dolnej granicy, jednak nie na tyle, by uznać ją za nadmiernie łagodną. Wykracza wciąż znacząco ponad tę dolną granicę, co było konieczne, skoro ma to być podsumowanie intensywnej działalności przestępczej skazanego. Nie stanowi więc nieuprawnionego promowania skazanego jako sprawcy wielu przestępstw, wielokrotnie karanego i niepoprawnego. Czteroletni okres pobytu w zakładzie karnym powinien być jednak wystarczający, by już rozpoczęty proces resocjalizacji dokończyć i utrwalić w postawie skazanego zaobserwowane pozytywne zmiany. Z uprzednio wymienionych powodów (długi okres działań przestępczych, wielość przestępstw, uczynienie sobie z nich trybu życia i źródła dochodu, liczba kar podlegających łączeniu) nie mogła być orzeczona kara niższa, a zupełnie bezpodstawne było wnioskowanie o karę choćby zbliżoną do tej wynikającej z zastosowania zasady absorpcji. Orzeczona kara uwzględnia oczywiście też obecną postawę skazanego w jednostce penitencjarnej. Powinna ona skutecznie oddziaływać na niego wychowawczo i zapobiegawczo, powstrzymać go przed popełnianiem w przyszłości przestępstw.

Z powyższych względów na podstawie art. 437 § 1 kpk orzeczono jak w pkt I rozstrzygnięcia, obniżając wymiar kary łącznej. W pozostałym zaś zakresie wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy stwierdził, że skazany nie jest w stanie ponieść kosztów postępowania odwoławczego, dlatego zwolnił go od nich, obciążając nimi Skarb Państwa.

Klara Łukaszewska Andrzej Żuk Jarosław Staszkievicz